

Karvalyszárnyon

fine ●
selection

K A E W E S T A

K A E W E S T A

Karvalyszárnyon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

ELSŐ RÉSZ:

Bartillia után

A CSATAMÁGUS AZ ÉJ közepén robbantotta be a várfalat.

Caliannara a szegénynegyed biztos távolából hallotta a dörrenést. Azt is tudta, mit jelent. Apja, a gróf halálát, több tucat szolgáló lemészárlását, a kincstár kifosztását – és hogy Vare meg ő immáron földönfutók.

Harmadnapja bujkáltak a város peremén, ahol a sikátorbűz, a csatornalé és a patkányok hada elvette a zsoldosok kedvét a kutakodástól. Vare alkonyatkor hagyta magára, hogy élelmet, és ami még fontosabb, híreket szerezzen. Caliannara az odú legsötétebb zugában, árnyékként kuporogva várta, miközben odakint az ostromlók lármája verte fel az éjszakát. Minden sikoly ismerősnek tűnt, minden diadalüvöltés mögé apja gyilkosát képzelte. Közéjük akart állni, sziklafa íjával a kezében, és ha végül menekülni kényszerülnek is, kitartani, amíg csak lehetséges. A döntést azonban nem ő hozta meg, hanem a gróf, Vare pedig engedelmeskedett: megragadta fiatal úrnőjét, amíg mögöttük egy szobalányt öltöztettek erőszakkal fejedelmi díszbe – *Mariom*, zümmögött a név Caliannara fülébe még három nap múltán is, *Mariomnak hívták* –, és magával vonszolta.

Dideregve húzta össze magát a kunyhó sarkában. A tűz, amire hajadoni fonatát vetették, mostanra leégett, de fojtogató füstje még mindig betöltötte a nyomorúságos viskót. Köhögnie kellett tőle, bár

az égő haj szaga jóval kevésbé zavarta, mint a kiontott vér bűze, ami az utcáról szivárgott be a szedett-vedett deszkafalon keresztül.

Az első két éjszakán még megesett, hogy egy-egy zsoldos bepilantott az ajtón. Ilyenkor Caliannara behúzta a nyakát, megmarkolta a kését – silány darab volt, hiszen nem árulhatta el rangját azzal, hogy sziklafából csiszolt fegyvert rejteget a rongyai alatt –, és visszafojtotta a lélegzetét. Ám a fáklyafény egyszer sem érte el a sarkot, ahol kuporgott.

Mostani magányát azonban ember nem, csupán egy patkány zavarta meg. Farkaszemet néztek az elégetett haj füstjén keresztül, amíg az állat meggyőződött róla, hogy ezúttal nem rágcálnivaló holttest akadt az útjába, aztán a szalmazsák mellé vetett fekete kenyérhez surrant, és lakmározni kezdett. Caliannarát émelyítette a nesz, de nem zavarta el a patkányt; az legalább egy időre elterelte a figyelmét a kinti eseményekről. Egészen addig hallgatta a motozását, amíg halk nyikordulással rájuk nem nyílt az ajtó.

Vare körbepillantott, mielőtt belépett volna. Vállán szélesen feszült meg a szakadozott köpeny, mégis halkan és könnyedén mozgott, amint az nemesi testőrtől el is volt várható. Az eliszkoló patkány láttán ráncok szaladtak karvalyorra köré. Caliannara a kenyérdarabot bámulta, és csak akkor mozdult meg, amikor a férfi a kezét nyújtotta neki.

– A várban vannak? – Elsőre nem sikerült kimondania a kérdést, meg kellett köszöriülnie a torkát, hogy megismételhesse.

Vare súlyosat bölintott.

– Akkor az apám halott. Mind halottak.

Bergant gróf arca fájó élességgel rajzolódott ki a lány tudatában, mint holmi festmény, amit kérlelhetetlenül megfakít majd az idő. Összefüggéstelen emlékképek társultak hozzá: a legutóbbi vadászaté,

ahol szégyenletesen kevés vadat sikerült elejteniük, de cseppet sem bánták, egy csendes vacsoráé, amikor apja a király haditanácsosa-ként eltöltött éveiről mesélt, és végül a legfrissebb, ami az összes többi háttérbe szorította. A szálegyenes hátú, sápadtságában is eltökélt nemes úré, amint darabokra tépi az ostromgyűrűn kívülről érkezett levelet, és parancsba adja, hogy vezessék el egyetlen lányát a színe elé. Ott pusztult el vajon, a csarnoka közepén, ugyanolyan büszkeséggel fogadva a hóhérait is, mint amivel tőle vett búcsút? Caliannara tompán arra gondolt, hogy sírnia kellene, de nem érzett mást, csak végtelen ürességet, amit még Vare következő szavai sem tudtak betölteni.

– Nem mind, úrnőm. Te élsz, és ha rajtam múlik, életben is maradsz.

A lány hallgatott. Lelki szeme előtt halottakkal borított folyosók és a várfalon át betörő zsoldosok képei kavarogtak. Azon a várfalon, ami mindeddig rendíthetetlenül állta az évszázadok viharait, amin meg kellett volna törnie az ostromló seregnek, amíg erősítés nem érkezik – és amit egyetlen, semmiből jött robbanás a földdel tett egyenlővé.

– Továbbra is úgy gondolod, hogy varázslattal van dolgunk? – suttozta aztán, de testőre így is megértette.

– Nincs kétségem felőle, úrnőm. A túlélők dörgőporról beszélnek, de a falat mágiával rombolták le.

Caliannara nem kérdezte, honnan tudja. Vare értesülései eddig is helytállónak bizonyultak, most sem látott okot arra, hogy kételkedjen bennük.

– Mágiával – ismételte. – Akkor tényleg Yondican báró fordult ellenünk.

Ezúttal a szomszéd királyságbeli nemesember alakja ködlött fel előtte, akivel csupán hetekkel azelőtt jegyezték el, és az ürességen,

ami a robbanás óta eltöltötte, először sejlett át érzélem. Halvány szikra volt mindössze, a düh szikrája, szinte azonnal ki is oltotta a tehetetlenség. Talán sosem jutnak ide, ha tiltakozott volna, amikor apja közölte vele, hogy felbontották az eljegyzését Yondicannal, és másik vőlegényt talált számára...

– Egyél! – Vare félig sült húst nyomott a kezébe. A lány fásultan harapott bele, és csak akkor jött rá, mennyire éhes volt már, amikor gyomrában elcsitult az addig kínzó fájdalom. – Nincs értelme tovább maradnunk. Aki még talpon van, a várat fosztogatja. Ez a legjobb esélyünk, hogy kijussunk.

– Hová megyünk?

– Biztonságba helyezlek.

Caliannara megvakarta a karját. A bolhák már az első éjszakán gyötörni kezdték, és azóta sem hagytak nyugtot neki. Nem ellenkezett, amikor Vare ócska köpenyt borított a vállára, és kiterelte az éjszakába.

Vérszennyes sárlé csordogált a kunyhók között, feláztatta a döngölt agyagot. Mindenfelé holttestek heverték a küszöbökön, egyikük fölött két kutya acsarkodott. Caliannara közelebb húzódott Varéhoz. Láta a holdfényben testőre arcélét, markáns karvalyorrát, hátára hulló fekete haját és a sejtésnyi borostát, ami végigfutott az állán. Az ismerős vonások segítettek, hogy ne érezze magát tökéletesen egyedül, de csak akkor enyhült szíve zakatolása, amikor a férfi tört csúsztatott a kezébe.

– Ha kevesen jönnek, ellenük. Ha sokan, magad ellen – mormolta Vare. – De ez a városrész már kiürült, aligha találkozunk bárkivel is.

Ezúttal sem tévedett. Csupán egy-két koldus vetődött az útjukba, akik elég eszesek voltak hozzá, hogy elrejtőzzenek a fosztogatók elől.

Sötét alakok osontak az árnyékban, olykor a távolból a gróflány és a testőr kettősét méregetve, de senki sem támadott rájuk. Anélkül érték el a városfalat, hogy megállították volna őket.

– Átmászunk – súgta Vare. – A kapu miszlikbe tört, de őrzik.

A fal érdes kövei jó kapaszkodót kínáltak, de hidegük bántotta a kezet, keménységük beszakította a megerőltetéshez nem szokott körmöket. Vare árnyékként segítette úrnőjét a mászásban: megelőzte, aztán lenyúlt, és maga mellé húzta. Megbizonyosodott róla, hogy a lány szilárdan kapaszkodik, csak akkor ugrott le a túloldalra, és kitarta a karját, hogy elkaphassa védencét.

Caliannara még hátrafordult, mielőtt követte volna. A lerombolt város és közepén a lángokban álló kastély – az egyetlen otthon, amit életének tizennyolc éve alatt ismert – magához bilincselte a tekintetét. A tetőkön zöld fényjáték kúszott végig; a lány beleborzongott, noha a látvány megerősítette Vare szavait. Ezt nem okozhatta dörögpor, akkor sokkal hevesebben, mindent emésztően égett volna.

Feltámadt a szél, a lány füléhez sodorta az arcán lecsorduló könnyecseptet. Vare felpisszegett neki, és sürgetően intett. Caliannara megtörölte a szemét, aztán ugrott, belekapaszkodott a testőrébe, és egy pillanatra hozzásimult. Reszketett a város felé süvöltő, jeges szélben.

– És most?

– Be a lábba. – Vare levetette rongyos köpenyét, és azt is a lány vállára terítette. A holdfény élesen rajzolta ki a karján húzódó fehér forradást.

Hallgatag, komor órák következtek. Fedezék nélküli szántóföldeken vágta át, az éjszaka sötétjére bízva, hogy elrejtse őket az utat járó fegyveresek elől. A fagyos göröngyök alattomosan gördültek Caliannara talpa alá, mintha pusztá rosszindulatból akarták volna elgáncsolni, hátuk mögött a város füstje megülte az eget, és

beszennyezte a holdat. A gróflány beburkolózott dupla köpenyébe, és Vare karjára támaszkodott. Testőre határozottan, de gyengéden vezette; ügyelt rá, hiszen tudta, hogy nem bír egy közember erőnlétével. Végül azonban a szántók elmaradtak mögöttük, a tájra pedig a zsoldosok kurjantásai és a lópaták zaja helyett az őszi éjszakák csendje ereszkedett.

– Biztosan jó ötlet sötétben járni a lápvidéket? – Caliannara toporgott, hátha a mozgás segít a hidegtől hasogató lábujjain. Sokért nem adta volna, ha ócska cipő helyett rendes csizmát viselhetett volna, Vare azonban ragaszkodott a tökéletes álcához.

– Nincs választásunk, úrnőm – felelte. – Nappalra továbbmehetnek.

– Kicsodák?

– Hallottál már a Karvalyokról?

Caliannara szeme megrebbent a félelemtől.

– Egy zsoldoscsapat?

– Nem fognak ártani neked.

Ezt még testőrének sem tudta elhinni. Amióta eszébe jutott, éltek a birodalomban férfiak és nők, akik áruba bocsátották fegyverüket – ha kellően megfizették őket, akár sötét célokért is. Pusztító eszközök csupán, pénzért bármire képesek, ami sokszor kapóra jött egyik-másik nemesnek, arra azonban, hogy egyikük ellen vonuljanak – még hozzá ekkora számban –, még sosem volt példa. Caliannara három napot rettegett végig, miközben otthonát zsoldosok dúlták szét, és épp elég halált látott-hallott ahhoz, hogy soha többé ne akarjon a közelükbe kerülni.

Vare látta, hogy megremeg, és bátorítóan megszorította a karját.

– Bíznod kell bennem, úrnőm. Tudom, mit csinálok.

– De hisz felégették a városomat!

– Nem a Karvalyok. Ők soha. Az ostromnak még csak a közelébe se jöttek. Három napja figyelek, azóta nem mozdultak a táborukból.

– Mi mást keresnének itt? – kérdezte kétkedve a lány.

– Azt csak a sors tudja, úrnóm. De számunkra a biztonságot jelentik.

A lábukkal tapogatták ki a zombékokat. Kerülték a víztükrön megtörő holdsugarat. Caliannara a hideg ellenére is leizzadt, amíg félig elkorhadt pallókon egyensúlyozott, vagy növénycsomók tetején ugrált, és többször is csak Vare karja mentette meg a vízbe zuhanástól.

– Kitarás – mormolta a férfi. – Hamarosan elérjük a dombhá-
tat. Ott táboroznak.

Caliannara bólogatott. Tudott a szárazulatról, ahol a maga idejében ősei vára állt, mielőtt a láp magáénak követelte volna a térszínt. Mindig is fel szerette volna keresni a romokat, ámbár merőben más körülmények között. Sóhajtvá eredt neki, de meg is dermedt, amikor néhány lépésnyire idegen hang harsant:

– Meg se kérdezem, ki vagy és honnan tudsz a táborhelyről. Már tegnap mérget mertem volna venni rá, hogy te szimatolsz errefelé.

Vare kardja tompa zörejjel hullott a földre, ahogy lassan égnek emelte a kezét. Caliannara először nem értette, aztán meglátta a testőre hátának szegezett nyílveaszót. Mögöttük, a zombék szélén napszitta-szőke, karcsú zsoldos állt sziklafa tuskékkal kivert bőrzekében. Fiaatalabb volt, mint Vare, huszonhat-huszonhét éves lehetett; arcát a holdfény már-már udvarképesnek mutatta, gúnyos vigyorától azonban libabőr borította el a lányt.

– Zurvan Delanga. – Vare megvetéssel ejtette ki a nevet. – Megköszöném, ha nem állnál az utunkba.

– Ne fáraszd magad! Akkor is az utadba állnék, ha nem kaptam volna rá utasítást.

Éles hangja volt, kellemetlen, bántotta Caliannara fülét. Vare is ökölbe szorította a kezét, még ha türelmesen felelt is:

– Segítségre van szükségünk.

– Azt mindjárt kitaláltam – húzta el a száját a zsoldos. – Mi más kéne, mint segítség? Csakhogy a parancs nem változott. Tizenegy év ide vagy oda, még mindig nemkívánatos vendég vagy a Karvalyok táborában.

Csak a félelem akadályozta meg benne Caliannarát, hogy a név hallatán az ajkába harapjon. Vare azonban nem adta fel.

– A jelen helyzetben Shastor sem vitatná, hogy...

– Rohadtul nem érdekel, mit vitatna a kapitány.

– Ne szórakozz velem, Delanga, Shastor tartozik nekem!

– Ő nem így gondolja, miután otthagytad a szarban. Miután mindenkit otthagytál a szarban.

– Akkor csak őt vidd magaddal! – Varét mozdulatlanságra ítélte a hátának szegezett nyílhegy, így csupán az állát biccentette úrnője felé. Caliannarának tüstént megdermedt az ereiben a vér. Tiltakozni akart, ám a szőke megelőzte:

– Cipeljük helyetted a poggyászatot? – kérdezte megvetően. – Minek nézel te minket?

– Most nem rólam van szó.

Vare hangja elakadt, ahogy a zsoldos kihúzta az íját, a gróflány pedig lehunyta a szemét, és önkéntelenül is kitapogatta az övébe dugott tör markolatát. A fegyver hűvösen simult az ujjai alá. Hiányzott a gyakorlóterem biztonsága, meg a tudat, hogy ellenfele – rendszerint Vare – akkor sem ártana neki, ha hibázik, de nem felejtette el testőre szavait. *Ha kevesen jönnek, ellenük.*

A zsoldos figyelmét nem kerülte el a mozdulat. Gyilkos könnyedséggel perdült; hátára csapta az íját, másik kezében pedig, ami a lány

nyakához suhant, hosszú vadászkés villant. Caliannara érezte a torkán az élet, ahogy nyelt egyet. Lehunyta a szemét, mégis maga előtt látta a szőke gúnyos mosolyát.

– Ne merészelj kezet emelni rá!

Vare hangja kapkodónak tűnt, idegesebbnek, mint amilyennek Caliannara valaha hallotta – pedig néztek már farkasszemet útonálló csürhével és vérig sértett, párbajozni kívánó nemes ficsúrral is –, mintha bármire képesnek ismerné a szembenállót. Az továbbra is sakkban tartotta a lányt, testőrének pedig csupán a válla fölött vetette oda:

– Fürödj meg!

Caliannara majdnem rábólított. Csakugyan bűzlöttek mindketten, az orrfacsaró szag része volt sebtében felöltött álcájuknak. Aztán rájött, hogyan érti a zsoldos, és kitört belőle a riadalom.

– Ne!

A szőke új keletű érdeklődéssel futtatta végig rajta résre húzott szemét.

– Á, szóval lány a kölyök? Talán mégis érdekelni fogja a kapitányt. – A zsoldos arca megkeményedett. – Gyerünk, a vízbe! És meg ne próbálj kijönni, amíg hallótávolságon belül vagyok.

– Halálra ítéled! – Caliannara egyszerre elfeledkezett a torkát környékező pengéről. – Ebben a szélben...

– Feltalálja magát – szakította félbe a szőke. – Jó szokása. – Meglebbent a copfja, ahogy hátrakapta a fejét. – Mi lesz?

A lány beharapta az ajkát. Vare megadóan lépett a lép felé; Caliannara tudta, hogy az órá emelt kés miatt nem áll ellen. Bensőjében a félelem mellett ismét feltámadt a keserű düh. Vare hiába bizakodott: végül a Karvalyok sem különbek a többi zsoldosnál. Ez itt legalábbis ugyanolyan könyörtelen, mint akik az otthonát fosztogadják.

Az ilyen nem ért a szép szóból, csak a pénz vagy a kard csörgéséből, márpedig az ékszeres ládikát, amit Vare az öltözőasztaláról kapott fel, bujkálásuk kezdetén elásták, később pedig már nem fértek hozzá.

Ha valamikor, most nem maradt ideje vívódásra. Addig akart cselekedni, amíg józan esze meg nem bénítja. Amíg a zsoldos nem rá figyelt, gyorsan a kés hatókörén kívülre hátrált, aztán előhúzta és maga elé emelte a törét.

– Ereszd le a fegyvert! – Azon a parancsoló hangon szólt, amihez zsenge gyermekkorától hozzászokott, a szőke szája azonban gúnyos vigyorra húzódott.

– Különben mi lesz, lerohansz? Mi vagy te, a lánya vagy a szereplője, hogy így félted az egészségét?

– Az nem számít. – Caliannara kezében megnyirkosodott a markolat. Minden tagja sajgott, mégis kihúzta magát, nehogy a férfi is észrevegye, hogyan csökken az elszánása. Előrelépett, és félkörívben feléje villantotta a pengét. A zsoldos rípotját hitetlenkedő fejrázás kísérte; a lány sejtette, hogy a mozdulat nem az ügyességének, hanem a kezében tartott sziklafa törnek szól. Remélte, hogy Vare ki tudja használni a helyzetet, és visszaszerzi a kardját, a szőke azonban úgy helyezkedett, hogy egyiküket se téveszthesse szem elől.

– És most? – kérdezte unottan. – Az a flancos békanyúzó nem csinál belőled harcost, kislány.

– Engedj utunkra! – A gróflány felvetett fejjel próbálta megőrizni a méltóságát, és mit sem mutatni abból, mennyire meglepte az ellen-csapás gyorsasága. A zsoldost cseppet sem zavarta, hogy kést kell szembeszegeznie a hosszú törrel. Jóval fürgébben és ruganyosabban mozgott, mint a magas és széles vállú Vare, akinek a harcmodorához Caliannara hozzászokott, a lány szavai hallatán pedig keskeny réssé húzta össze a szemét.

– Éppenséggel meg is tehetném... Mondjuk a töréért cserébe. De mit mondanék a kapitánynak? Hogy hagytam kereket oldani két betolakodót, aki feltérképezte magának a táborhelyünket? – Megvillant a tekintete. – Mondok valamit. Győzz le, és mehettek. Ha én nyerek, te velem jössz, a barátunk megfürdik, és még a törödet is elveszem.

A mocsárba hajította Vare kardját, és egy második vadászkést is előhúzott az övének függő tokból.

– Nővel párbajozni? – horkantott közbe Vare. – Már kölyöknek alja ember voltál, de ezt még tőled sem vártam.

– Mit számít, hogy nő, ha egyszer harcos? – kérdezte értetlenül a zsoldos. Caliannara hirtelen készletét érzett, hogy megtapogassa a haját ott, ahol testőre pengéje lenyeste róla a fonatot. Persze, hiszen asszony csak akkor vágja rövidre tincseit, ha fegyverrel keresi a kenyerét, vagyis a szőke tévedése érthető, még ha rávillanó tekintete meg is telt kétkedéssel. – Mutasd, mit tudsz!

A lány mélyet lélegzett a kések láttán. A zsoldos lassan, fenyegetően közelített, mintha veszett kutyát próbálna becserkészni, de fél szemét a testőrön tartotta, aki ugrásra készen figyelte kettősüket. Caliannara nyelt egyet, és megpróbálta magát a gyakorlóterembe képzelni. Ott is megesett, hogy kiserkent a vére, megölni pedig a szőke sem akarta, akkor nem szabta volna feltételül, hogy magával viszi...

Alulról felfelé támadott, ám a zsoldos erőfeszítés nélkül hárította, míg balkezes pengéje felhasította a durva szövetet a lány mellkasán. Nem érte el a bőrét, de csak mert nem akarta, ezt Caliannara is azonnal észrevette.

A fáradtság lelassította. Hiába vett sorra fél tucat formációt és trükköt, amire az évek alatt Vare tanította, egyikkel sem hozta zavarba ellenfelét. Az hanyagul védekezett, és csak tessék-lássék szúrt

vissza olykor. Caliannara összeszorított foggal állta a sarat, míg nem a pengéje egy túl hosszú mozdulattól oldalra siklott, és végigkarcolta a zsoldos kézfejét.

A szőke elkáromkodta magát. Kiverte a tört a lány kezéből, és egy perdüléssel a könyökhajlatába fogta a nyakát.

– Mire vársz? – bökte az állát Vare felé. – Nyakig. És ha megpróbálsz utánunk jönni, a kislányt is belefojtom, mielőtt megölnélek.

– De... – kezdett volna tiltakozni Caliannara. A vadászkesz éle végigsimította az arcát, hátborzongató, hideg gyengédséggel. Elhallgatott, tehetetlenül figyelte, hogyan engedelmeskedik testőre a zsoldosnak.

– Indulás! – A szőke csak akkor lépett el mögüle, amikor Vare már mellig hátrált a vízbe. – Ha elkaptam a bolháidat, még számolunk – tette hozzá undorral, aztán felvette a földről a tört, és a láb közepe felé intett vele. – Előttem mész, és nem próbálkozol semmivel.

Caliannarának nem maradt ereje tiltakozni. Vetett még egy utolsó pillantást Vare felé, és lerázta a válláról a rongyos köpenyeket. Azonnal átjárta a fagyos szél, de próbált nem borzongani. Tudta, ha szárazra evickél, testőrének nagyobb szüksége lesz rájuk. Gondoskodása azonban csupán egy fölényes szájhúzást váltott ki a zsoldosból, így jobbnak látta, ha szó nélkül nekivág a mocsárnak, arrafelé, amerre a Karvalyok táborát sejtette.

Shastor Pelagios karba font kézzel állt a sátra előtt, és az ég alját bámulta. Még nem kelt fel a nap, de már maga elé engedte a hajnalpírt, a tábor árnyai kéken derengtek elő az oszló sötétségből. Embelei az igazak álmát aludták – leszámítva az őrszemeket és a lápon

túlra küldött két járőrt –, de közeledett a perc, amikor megélnék majd a sátrak, és gyors reggeli szedelőzködés után végre útnak indulhatnak.

Megrázta a fejét, és ingerülten megdörgölte a jobb arcán húzódó régi sebhelyet. Tekintete a békés napfelkeltéről a tábor közepére állított, hordókkal tele szekérre siklott. Mégsem kellett volna elvállalni ezt a feladatot, bármennyire is kapóra jött – a busás fizetségen túl – a szállítmány rendeltetési helye: nemcsak útba esett hazafelé, de szinte a szomszédban kellett átadnia. Már akkor is balsejtelemmel telve bólintott rá, pedig még nem is gyanította, hogy Bartillia városa alatt, ahol a megbízójuk fia csatlakozott volna hozzájuk, ostromló seregbe botlanak. Shastor mérlegelt, majd döntött: visszahúzódott Karvalyaival a láp közepén álló romok közé. Négy napot töltöttek kényszerű tétlenséggel, amíg arra vártak, hátha a kalmárfi átvészeli a harcokat, és mégis felbukkan. Ám az éjszaka történetek után a kapitány úgy döntött, ideje továbbállni.

Egy horkantás és az arra következő álmos motyogás billentette ki gondolatai közül, űzte tova szemét a hordókról a horizontra, a város felé. Önkéntelenül is elképzelte, hogyan pattanna fel egy emberként a csapata, ha most hangozna fel az éjjeli robbanás. Akkor is nagyot szólt, belefojtotta a nótát a tűz körül ülőkbe, pedig maga a csatazaj el sem érte a lápot. Shastor nem tudta, ki kezdett először viaszfehér arcra dörgőporral hebegni, pedig szívesen galléron ragadta volna az illetőt. Így csak a sorsot szidta fennhangon, az akadékoskodókat pedig a mondat közepén torkolta le, holott maga is látta az ég alján villódzó zöld lángokat. Akkor határozta el, hogy reggel felkerekednek, a kereskedő fia meg csináljon, amit akar – ha csakugyan dörgőpor robbant a vár alatt, nyilván úgysem él már. Ő viszont nem szándékozta magát harmincéves fejjel, csapatostul miszlikbe tépetni.

Egy közeli sátorból rövidesen előbukkant az első fej: egy szep-
lős fiatalember rozsdavörös üstöke. Shastor hosszú léptekkel lódult
felé. Jottányit sem derítette fel az üdvözlésképp rávillanó, széles
mosoly.

– Szép nap ez, hogy végre útra keljünk, kapitány, bár északabbra
már nyilván jobban csípnek a reggelek...

– Merre jártál az éjjel, Reynir?

A fiatalember pisogott, és kibújt a sátrából. A korai időpont elle-
nére ébernek tűnt, válasza pedig nagyon is készségesen csengett.

– Aludtam, természetesen. Egészen mostaná...

– Hol? A sátrad fél éjszaka üresen állt.

– Engedelmeddel: máshol. Nekem is vannak szükségleteim.

– Megtiltottam, hogy bárki a város közelébe menjen. Ocsmány
vége lesz ennek az ostromnak, nem hiányzik, hogy belekeveredjünk.

– De hiszen már végeztek, nem?

Shastor elhúzta a száját.

– Erősen kétlem, hogy a király jó szemmel fogja nézni, hogy
felpredálták a kedvenc haditanácsosa székhelyét. Itt fejek fognak
hullni, én meg nem állok be a sorba, csak mert a felcserem jó dol-
gában megtagadja a parancsomat.

A fiatalembernek szeme sem rebbent.

– Eszembe sem jutott megtagadni a parancsot! Füveket szedtem
a lópán. Aras látott is.

– Éjszaka?

– Magad mondtad, hogy reggel továbbmegyünk. – Reynir meg-
vakarta csupa szeplő állát. – Bizonyos növények itt teremnek utoljára
ebben az évben, márpedig szükség lehet rájuk, ha később útonál-
lókba futunk. Ha nincs mit kenni a nyilakra... – Vállat vont. –
A király akarata pedig mióta érdekel bárkit is?

Nem beszélt hangosan, szavaira mégis mocorgás támadt a szomszédos sátorban. Shastor odapillantott, nyugtázta, hogy ezzel alighanem kezdetét is veszi a reggel. Válasz helyett csak végigmérte a felcserét, és faképnél hagyta.

Visszasietett a sátrába. Máskor szívesen nézte az ébredő tábor, de most túlságosan ingerült volt hozzá. Keveset aludt és azt is pocsékul, mint mindig, ha valami felzaklatta. Holmi gróf bukása ugyan teljességgel hidegen hagyta, de, ha csakugyan dörgőpor keveredett a játszamába, attól a lehető legtávolabb akarta tudni magát, az embe-reit és a drága szállítmányt is, amiért felelősséget vállalt.

Lámpást gyújtott, térképet vett elő, és körszakállát dörzsölgetve tanulmányozta a lápból kivezető utat. Hamarosan ismerős terepre érnek, Narzeva fölött pedig már úgysis a folyót követik majd. Ott behozhatják az időveszteséget, ami pedig a kalmár fiát illeti, ha életben maradt, majd a nyomukba szegődik. Egy ember még mindig könnyebben utolér negyvenhármát, mint fordítva. Ha meg mégis ottpusztult, legalább nem lesz, aki felhívja rá a figyelmet, hogy pont az ostrom idején sodorta a Karvalyokat is Bartillia alá az átkozott sors...

Eddig jutott gondolatban, amikor félrevonták a sátorlapot. Vég-ső-kig elcsigázott, mocskos suhanc tántorgott be rajta a mocsár zavaros vizétől csöpögő rongyokban, mögötte pedig az örökké éber, szőke felderítő lépett kapitánya színe elé. Shastor nem is kérdezett, csak a szemöldökét vonta fel. A válaszul kapott biccentés – és a ráme-redő suhanc elképedt arca – eszébe juttatta, a dörgőpor mellett mi a *másik* oka annak, hogy mihamarabb el akar tűnni a város közeléből.

A legtöbb ember figyelmét, aki először találkozott vele, a sebhelye vonta magára, ez a kölyök azonban egyre széles vállát és göndör fekete haját bámulta, míg nem a tekintete jól láthatóan megállapodott a

kapitány karvalyorrán. Egyiküknek sem kellett kérdeznie; Shastor ujjait ökölbe húzta a keserű bizonyosság, hogy rég nem látott bátyja a jelek szerint szemernyit sem változott.

– Vare? – fordult a felderítőhöz. A szőke ajka kaján vigyorra rándult, kapitányát viszont ez sem hangolta jobb kedvre.

– Úszni tanul. De gondoltam, a lányra nem árt, ha vetsz egy pillantást...

– Szóval kihozta. – Shastor már meg sem lepődött. Második ránézésre a kölyök csakugyan női formát mutatott: az ócska göncök fűzőhöz szokott derekat takartak, a szakadozott ing elrejtette ugyan viselője mellét, a melegbarna tincsek összevisszaságából elősápadó arc azonban nyilvánvalóan sosem látott borotvát. A következtetések maguktól adódtak; Shastornak helyén volt az esze, össze tudott adni kettőt meg kettőt. Jelenleg azonban más érdekelte. – Nézesd meg azt a sebet Reynirrel!

– Hogy ezt? – A szőke megmozgatta az ujjait. – Csak egy karcolás. Reynir kiröhög, ha meglátja.

– Leszarom, hogy karcolás, Zurvan! Vare ajándékaival nem árt vigyázni.

– Csakhogy a lánytól kaptam, nem tőle... – A szőke csak vigyorogott kapitánya megdöbbenésén, és az övéen függő törre ütött. – Megérte.

– Sziklafa?

– Az. Hosszabb a pengéje, mint szeretném, de biztos meg lehet szokni. – Zurvan odakínálta a fegyvert, Shastor azonban megrázta a fejét.

– Komolyan mondtam, hogy mutasd meg magad Reynirnek.

– Ha ragaszkodsz hozzá, kapitány. – A szőke biccentett, és elsietett, Shastor pedig a lány elé lépett, és összefonta a karját a mellkasán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Szóval a magadfajta is embernek néz ki, ha lehántják róla a pucos ruhát. Mi a sorsot kezdjek veled, kisasszony?

A lány összerándult a káromlás hallatán, ahogy az újonc zsoldosok szoktak, ha a sorsot szidta a közelükben. Még mindig pislogás nélkül meredt rá, mint aki képtelen túltenni magát Varéhoz való hasonlatosságán. Észrevehetően reszketett a hidegtől és a kimerültségtől, nadrágjából pedig sáros víz csöpögött, a megszólítás hallatán azonban felszegte a fejét, és megpróbálta kihúzni magát.

– Én... – kezdte volna, ám a kapitány közbevágott.

– Pontosan tudom, ki mellett testörkődött a szolgálalkú bátyám, mióta elváltak az útjaink, szóval megkímélhetsz a hazugságaidtól. A kérdésekre válaszolj!

– Nem állt szándékomban hazudni. – A lány finom ujjai kivörösödtek a hidegtől, ajkát szél és szomjúság marta cserepesre. – Vare azt mondta, nem tartoztok a városom ellenségei közé. A segítséget akartuk kérni...

– A városod elesett. Nekem pedig jobb dolgom is van, mint hogy elkényeztetett nemes kisasszonyokat dédelgessek.

Shastor felháborodott visszavágásra számított, netán kioktatásra, hogyan illene viselkednie egy előkelő hölgygel szemben, a lány azonban vagy túlságosan kimerült volt a leckéztetéséhez, vagy elég okos ahhoz, hogy felmérje az erőviszonyokat, és beérte egy fásult bólintással.

– Tudja valaki, hogy élsz? – kérdezte valamivel enyhébben a kapitány.

– Nem. – Most elcsuklott a lány hangja, és lesütötte a szemét, mintha könny vagy szégyen szúrná.

Legalább nem szabadít a táboromra vérdíjra éhes fegyvereseket. Shastor megvakarta a sebhelyét. Esküdni mert volna, hogy az a sorsverte